

Sygn. akt I CSK 567/20

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa P. [...] spółki z o.o. w W.
przeciwko D. spółce jawnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt VII AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana - Piekarnia D. sp. j. z siedzibą w W. wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2020 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 stycznia 2019 r. zasądzający od pozwanej na rzecz powódki P. sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 178 817 zł wraz z ustawowymi odsetkami poprzez zasądzenie dalszej kwoty 11 865 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z nieprawidłowego zastosowania art. 327¹ § 1 ust. 1 w zw. z art. 391 i art. 378 § 1 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie motywów rozstrzygnięcia w zakresie skuteczności wypowiedzenia umowy przez powódkę, zasadności zastosowania taryfu przez dostawcę gazu, wyliczenia zasądzonych odsetek oraz brak rozważenia, czy sąd rozpoznający sprawę nie wyszedł ponad żądanie pozwu.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - niepubl.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, niepubl.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, bowiem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera odniesienia do każdej z wymienionych kwestii. W odniesieniu do zastosowania taryfy należy podnieść, że Sąd odwoławczy na str. 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyjaśnił, że taryfa została zastosowana, ponieważ dostawca gazu ma wybór pomiędzy roszczeniem z art. 57 p.e., czyli rozliczeniem według taryfy a roszczeniem z deliktu. Powódka wywiodła roszczenie z art. 57 p.e., zatem skorzystanie z taryfy było uzasadnione. Z kolei na str. 14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, dlaczego przyjął, że wiadomość o wypowiedzeniu umowy dotarła do pozwanej. Wspólnik pozwanej był bowiem obecny przy kontroli urządzeń związanej z zaprzestaniem dostawy gazu i nie zgłaszał do protokołu żadnych zastrzeżeń co do podstaw dokonywania tej czynności. Zasady logiki i doświadczenia życiowego przemawiają więc za przyjęciem, że musiał znać przyczynę dokonywania tej kontroli. Podejmując zaś problem naliczania odsetek należy zauważyć, że pozew obejmował odsetki od dnia 15 sierpnia 2014 r., co zostało uwzględnione w wyroku Sądu drugiej instancji. Nie sposób zatem przyjąć, że w tym zakresie Sąd wykroczył poza zakres powództwa.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

ke